Tjufpojken.

2dra Årgången.

1852.

TJUFPOJKEN.

1852 ÅRS

MUNTRATIONS-KALENDER

PÅ VERS OCH PROSA

FÖR

UNGKARLAR.

ANDRA ÅRGÅNGEN.

GÖTHEBORG.
TRYCKT HOS N. J. GUMPERT & COMP.
1851.

Prolog.

TJUFPOJKEN (*en liten gynnare, ...m inte ser så otreflig ut, skuttar fram och bockar ...g för publiken, som inte vet rätt hvad den skall ...nka . . . . han tar sig en pris, och . . . .*)

Bon jour! du alltid trefliga publik,
Som — lyckligt nog för sådana som jag —
Har alltid haft, och har den stora förmån
Att vara nära nog *oändlig*, — här
Står jag nu åter för dig och gör bockar!
Men sådant är ju vanligt nuförtiden
Bland både små och stora . . . man kan säga,
Att den som inte några så'na gör,
Så gör han ingenting . . . och det är sämre!

Med förlof, gunstiga publik, det tycks
Att uppå allt det riksdagsgräl och krångel
Och prat om ditt och datt, om jernvägsfrågan
Och resor till Amerika, expositioner
Och mera sådant, som oss året skänkt,

Det kunde vara bra att en Tjufpojke
Kom fram och prata litet tok, för att
Bortblåsa molnen ifrån edra pannor . . .
Och derför tar jag mig den friheten
Att sticka fram mitt eget nobla *jag*
Och ge er själaspis för . . . 16 skilling!

(*han ser mycket "full af hin" ut.*)

Jag törs visst ej till *damerna* mig vända
Och bedja om ett litet förord, ty
Fast de ibland rätt mycket tycka om
En liten "tjufpojk", bör den dock ej vara
Af sådant slag som jag, . . . så mjuk i ryggen! —
Men om jag lofvar *herrarne*, att de
Af mig få veta mycket smått och godt,
Så är jag viss att de af gammal vana
Nog söka att i en förtrolig stund
Framsmyga "tjufpojken" i täcka händer,
Der den ej frukta bör att fara illa! . . .
Nog vet jag väl att ej de sköna se
Uppå en sådan "stygger", och än mindre
De läsa den . . . det har jag alltid hört
Försäkras af dem —— uti större sällskap!

Men jag är nöjd ändå! Nu vill jag bara
Be er att skratta . . . skratta utaf f-n!
Då få ni alltid roligt, mina vänner.

Ty jag är ej så snarsticken utaf mig
Att jag blir ond, när skrattsalfvor jag hör,
Som gälla min person . . . det värsta öde
Som hända kan en lustigkurre, är
Ju att man gråter åt hans egen värda
Personlighet, när han går fram i dagen!

(han gör en större gest à la Dahlqvist och vrider opp tupéen.)

Men gråter ni åt mig, då skall jag tala
Om allting hvad jag vet . . . och det är mycket!
Jag kunde till exempel tala om
Den tjocka herrn som har en liflig fru
Och inte kunde komma in i porten
En qväll, derför att något *tog emot*
I hufv'et! — — Eller om . . . ja, eller också om . .
Om . . . ja, nog vet ni hvad jag kunde säga
Om jag blott ville det! — —

(med en piruett)

Men se! nu vill jag inte! . . .
Jag vill blott säga er, att ädelmodet
Hos "Tjufpojken" är nu som alltid störst,
Att ni — — säg nu att jag har eld i blodet! —
Att ni får gråta sist — blott ni betalar först!

(bockar sig artigt och knallar sig af.)

Anekdoter.

Barnslig önskan.

En liten gosse medföljde sin far på en stor souper, hvarvid han så förplägade sig af förrätterna, att han fann sig oförmögen att förtära något af alla de präktiga bakelser och tårtor, hvaraf deserten utgjordes; med tårar i ögonen utropade han då: "*Ack om jag hade syster Charlottes mage.*"

Skatten.

I ett sällskap af karlar, der samtalet vände sig på fruntimmer, och hvar och en prisade någon egenskap hos dem, sade slutligen en, att M—n vore den yppersta skatt, som fruntimren ägde. "Det måste dock vara en ganska svår skatt att förvara," invände en annan, "eftersom alla karlar ha nyckeln till den."

Den fruktbärande lärdomen.

En viss Professor, som ej alltid fann sig nöjd med äktenskapliga lifvet, föreställde en gång, då han var vid dåligt humör, sina döttrar huru nyttigt

det vore för fruntimmer att vara ogifta, och tvärt-
om, huru många besvärligheter äktenskapet vore un-
derkastadt, och gaf dem slutligen det faderliga rå-
det, att aldrig gifta sig. "Jag för min del," sva-
rade den yngsta dottern, efter någon stunds be-
tänkande, "upptager alltid med vördnad de förma-
ningar min far behagar gifva mig; jag skall bjuda
till att ej allenast följa dem, utan ock alltid s
komma ihåg dem, att jag en gång kan lära dem å
mina barn."

Hängda Englar.

En kyrkovärd i Södertelge, som skulle göra kyrko
rådet räkning för åtskilliga utgifter, som han å kyr
kans vägnar bestridt, uppförde bland annat, äfve
detta: "*Dito 1 Rdr 6 sk. för det jag låtit tvätta oc
hänga upp fyra stycken Englar i sacristian.*"

Så går det till i verlden.

En bondpiga, som blifvit gift med en beskedli
men dum man, gick att kort efter bröllopet för pro
sten i församlingen beklaga sig, att hennes man ick
förstod att fullgöra sin äktenskapliga pligt och an
höll derföre att mannen, i anseende till sin okun
nighet, hos vördig prosten vid något tillfälle mått
i denna så nödvändiga sak få nödtorftig undervis
ning. Prosten ursäktade sig med sin ålder och hän

visade bondhustrun till magistern eller adjunkten, som var en ung karl och som derföre borde förstå sig på saken. Adjunkten stämde man och hustru till sig på bestämd dag och för att göra undervisningen så mycket åskådligare, företrädde han den äkta mannens ställe. Efter fulländad procedur frågar han bonden: „mins du nu hur det gick till?„ "Ack käre herr magister," svarade hustrun i mannens ställe, "var beskedlig och gör om det en gång till; Petter har så kort minne."

Han kände sin karl!

En person, som några gånger om året i affärsväg besökte Upsala, hade händelsevis de sednare gångerna anländt dit då Akademie-staten haft större middag. Träffande F. på gatan, yttrade han till honom, att det var underligt att hvarje gång han kom till Upsala det just skulle vara fête. "Ja," sade F., "när ni kommer har man verkligen skäl att säga: nu är det fä't (fête) här igen."

Fröken och Professorn.

Då fröken N— en afton i skummet satt och läste, inträde F— och förmanade henne att akta sina ögon och icke sitta och läsa i mörkret; men fröken invände, att hon ännu icke af skymningen hindrades att förrätta sin läsning. „Nå, hvad står här?„ sade

F— och pekade på ett ord i boken. — "Det står *bra.*" — „Ja, det *står bra* i mörkret,„ tillade F—.

Åtta knop i timmen.

En sjökapten berättade i ett sällskap, att han för några dagar sedan profseglat sitt nya fartyg, men att, oaktadt dess goda konstruktion, han icke fått skutan att göra mera än åtta knop i timmen. De närvarande fruntimren skrattade, och kaptenen, som trott sig sagt någon dumhet, tänkte derför på att reparera felet, vände sig bugande till dem och sade: "*Förlåt mina damer, jag menar sådane knop, som man gör på sjön.*"

Heder och ära.

En ung enfaldig bondflicka, som inkom till staden, lät af en ungkarl öfvertala sig att åtfölja honom hem och der offra på Veneris altare. Hemkommen till sin moder, berättade den oskyldiga flickan hela händelsen och tyckte sig icke hafva gjort något illa; men modren var af motsatt tanka och utbrast i stränga förebråelser: "Du otäcka flicka! nu har du förlorat din heder och ära; hvarföre kunde du icke behålla den qvar?" — "Ack kära mor," sade flickan, som tänkte på något helt annat, "det hade jag gerna gjort, men han stoppa'n på sig och lät mig gå."

Jag missbet mej.

En Dalkulla stämde en Dalkarl för lägersmål och på domarens tillfrågan: hvarföre lät du honom få sin vilja fram? svarade kullan, "jag missbet mej." Förundrad öfver svaret, bad domaren henne förklara hvad han menade. "Välvise herr lagman, jag skulle ta s—ken bakifrån och bita i'en, men jag tog'en framifrån, så att jag missbet mej."

Ett ingångsspråk.

En prest på Gottland, som lefde omkring 1760, begynte på följande sätt sin predikan: *80 äro drottningarne, 30 frillorna och på jungfrurna är ingen ända,* som vidare kan ses och läsas i Salomos höga visa.

Hålet i vinfatet.

En källarmästare tyckte mera om sin vackra piga, än sin hustru, och sökte flere gånger, ehuru förgäfves, att få sina önskningar hos henne uppfyllda. Vid hvarje nytt försök hotade hon att tala om allt för frun, om han icke lemnade henne i fred.

Källarmästaren hade i sin källare ett fat burgunder-vin liggande, som han ständigt prisade och först det kommande året tänkte öppna. Under en resa, som herrn såg sig tvungen att göra, skaffade flickan sig en borr och proberade vinet, och fortsatte så länge med proberingen, att herrn, som vid sin åter-

komst öfverság sina fat, fann burgunder-vinet betydligt minskadt. Han misstänkte, att flickan hade gjordt det, lurade en gång ut henne, och fann dervid ett önskadt tillfälle, att erhålla det, hvarefter han så länge hade sträfvat. Vid återkomsten från källaren frågade hustrun, som tyckt att han dröjt nog länge med flickan, hvad han gjort så länge dernere. "Min vän," svarade han, „jag har funnit det hål, genom hvilket vårt burgunder-vin har runnit ut." — „Nå, så stoppa igen det då," sade hustrun. — "Jag har hållit just på dermed," svarade mannen.

Alla stämmorna äro spruckna.

Aktören H., känd för sina qvicka infall, blef vid ett tillfälle bortbjuden; men som han på något sätt fått kunskap om, att hufvudsakliga ändamålet med bjudningen var att roa de församlade gästerna, beslöt han att hämnas. På värdens uppmaning att hitta på något roligt, föreslog han, *att leka orgverk.* Då alla biföllo, utvalde han alla fruntimren till stämmor och gaf åt hvar och en stämma en viss ton, som de på hans tillsägelse skulle låta höra. I början och så länge tempot var långsamt, gick det bra, men sedan tempot blef hastigare, kunde icke tonerna komma i den begärda ordningen. Förvirring uppstod och alla ledsnade vid leken. Värden, bedragen i sin väntan, vände sig misslynt till H. —

Min kära H. hvad är detta för ett orgverk?„—
Hur kan man begära att orgverket skall duga,"
varade honom H., "när alla stämmorna äro *spruckna*?"

En äkta mans hvila!

En ung man, som aftonen förut hade firat sitt
bröllop, träffades följande dagen, helt tidigt, ute på
gatan af en bekant, som förvånad häröfver frågade:
"Hvad gör du så tidigt ute; jag tänkte att du ännu
hvilade hos din unga fru?" — "Ack nej," svarade
denne, *"jag har just gått ut för att finna hvila."*

Bönen i brudsängen.

En gammal qväkare, som för första gången gifte
sig, läste under bröllopsnatten många böner och
ibland andra äfven en, som började med orden:
"Herre, led mig på den rätta vägen." Bruden, en
ung flicka, tyckte tiden blef nog lång, föll honom i
talet och sade: "måtte Herren blott gifva dig styrka,
jag skall nog leda dig på den rätta vägen."

En småsak.

Några flickor sågo ut genom ett fönster och be-
märktes på afstånd af några manspersoner, som van-
drade gatan framåt. En af de sednare sade till sina
följeslagare: "de der skall jag snart få ur fönstret
och sätta dem i förlägenhet." Han gick derpå, för

att under fönstret förrätta ett visst behof. Flickorna, som voro hvad man kallar "lätta på tråden," blefvo till hans förundran qvar och skrattade. Han frågade dem derföre: "hvad skrattar ni då åt?" — "Åt en *småsak*," svarade de och skrattade ännu högre.

Fästmön.

En kapten eller inspektor vid namn Bahr var en vacker dag ute och promenerade med sin fästmö. Professor F., bekant genom sina infall och ordlekar, mötte det unga paret, knuffade på sin granne och sade: "hvad tycker du väl, *der går fästmön med Bahrn.*"

Betalt qvitteras.

Schröderheim gjorde på Gustaf 3:djes befallning en längre resa nedåt landet, och uppdrog åt Lindblom, sedermera erkebiskop, att under tiden noga gifva akt på hustrun, men isynnerhet på dem, som gjorde besök hos henne. För att så mycket nogare kunna uppfylla vännens uppdrag, fägnade Lindblom dagligen Fru Schröderheim med sina visiter, hvilken åter å sin sida icke var så trakterad af dem. Förgäfves sökte hon aflägsna den besvärlige gästen, han blef lika ihärdig i sina besök. Sista försöket gjorde hon vid en bjudning hos sig, i det hon under måltiden, vid hvilken äfven Lindblom var när-

arande, sade till sina gäster: "mitt herrskap, kan
i väl begripa en så förunderlig händelse, ända se-
an min mans bortresa har oupphörligen en svart
und med en hvit fläck på halsen sprungit ut och
n i huset." Ingen kunde begripa det, men Lind-
lom, som förstod piken, svarade helt ogeneradt:
Det är förmodligen någon löpsk racka i huset."

Akterspegel.

Erkebiskop —d satt och bläddrade i det sist ut-
omna häftet af "namnkunniga Svenska män." Ban-
let hade gått sönder, hvarigenom flere blad råkat
oordning, så att händelsevis "Spegel" kommit att
igga i början och S—r i slutet. Erkebiskopen ytt-
ade sin förundran öfver att den alfabetiska ordnin-
gen icke blifvit följd i detta häfte, likasom uti de
öregående. "Åh!" utbrast den satiriske F—, "det
nåste vara någon *akterspegel* också."

Fin distinction.

En afton i påskhelgen 1843 hade professor F—
remmande hos sig. Vid bordet satt han bredvid
den qvicka och, som det påstås, något eldiga frö-
ken —. Händelsevis råkade hon att stänka något
ägghvita på sin grannes svarta rock, hvarvid hon
naturligtvis bad om ursäkt. F— svarade genast:
"Min fröken! som jag tycker, borde ni be om ur-

säkt, snarare för det ni äggat upp, än för det ni äggat ner mig."

Förstå mig rätt.

Professor F— och akademi-sekreteraren Haak voro en gång, uti deras studentår, utgångna att taga sig en liten motion efter dagens stränga arbete. Oförmodadt träffade de en vacker flicka, med hvilken de gåfvo sig i samtal, och af hvilken de, efter mycket delibererande och många böner, ändtligen fingo tilllåtelse att följa henne hem. Detta samspråkande hade emellertid ådragit dem några andra muntra gökars uppmärksamhet, som troget följde dem i spåren, och då F— och Haak väl anländt till destinationsorten, började dessa andra att hålla ett förfärligt väsende på dörren. "Åh!" ropade F—, "inte är det värdt att försöka slippa in så länge haken (Haaken) ligger på."

Det intygar jag också.

Två "griphumrar" blefvo skickade att arrestera en fattig satan; men denne var på sin vakt, riglade dörren oc öfverhopade derpå "lagens sändebud" med en störtflod af ovett. Desperata öfver den lidna skymfen, gingo de till en lagkarl, som åt dem uppsatte följande dokument: "Herr N. har från sitt fönster ropat till oss de mest gemena skällsord och

agt att vi äro skurkar, slynglar, spetsbofvar och
analjer, hvilket vi härmedelst, sanningen likmätigt,
ed vår underskrift intyga."

Allt beror på hur man tar det.

En dame berömde mycket doktor Osbäck, och
ttrade bland annat, "att *han* var Stockholms för-
ta läkare." "Ja! om man kommer genom Kungs-
olmstullen," blef svaret.

Ändå något vunnit.

I baron S—s i Stregnäs hus, var högmodet lika
tort, som välmågan, tyvärr, var ringa. En af de-
as betjenter sade en gång till den andra, i det han
pplyftade ett skört af den trasiga och smutsiga
vré-rocken: "om man väl har trälat ut sex måna-
er här, kan man resa på sin profession och slå
g bra ut i hela verlden som skräddare."

Syn för sagen.

Hofstallmästar — stod en eftermiddag, klädd i
llständig ridkostym, med stöflar, ridspö, sporrar
tc. och kurtiserade en af damerna vid balletten uti
elfva porten till "hästtrappan." Guldsmed F—r
om gående, steg helt artigt fram till det konver-
rande paret, lyftade på hatten och frågade kaval-
ren: "om det vore kongl. theaterns hästtrappa?"

Efter erhållet jakande svar, tillade han trankilt: "ja kunde märka det på environgerna."

En erkänd sanning.

"Tänk bara" sade någon till F. "Statsrådet — gifter sig och får 6 tunnor guld med sin hustru »Jo, jo goda *råd* äro dyra" genmälte F.

Godt råd.

Då förtjusniugen för Taglioni var som störst och, som bekant var, några gingo nog långt i si enthusiasm, att göra sig till dragare, kastade Taglioni ut några blommor bland det, vagnen omgifvande folket. En mera sansad åskådare ropade helt tvär "Kasta då åtminstone höet för de stackars djuren.

En trogen tjenare.

En student i Upsala skickade en Fettisdag si budgosse att köpa sig en semla, och gaf honom derjemte tillåtelse att köpa en åt sig sjelf äfven samt lemnade honom härtill 4 skilling. Christia kom om en stund tillbaka, tuggande på en st semla, och sade med maten ännu uti mund: »hä herre har ni era 2 skilling tillbaka, det fanns bara en semla qvar."

Bitter Erfarenhet.

En apotkekare, som haft 3 hustrur, frågades e

ång hvem af dem varit den bästa. »Bit i tre su-
a äpplen och säg, hvilket var sötast," var hans
var.

Berömlig försigtighet.

Ett ungt fruntimmer berättade, att hon anteck-
ade, med ett strek i kanten på boken, alla equi-
oquer, för att icke läsa dem.

En Dillettant.

"Hvad kostar instrumentet?", ropade en spefogel
ill en puckelryggig dalkarl och slog med handen
å puckeln. Dalkarlen lät höra en viss ton och
varade: "om ni tycker om tonen, så bli vi nog
ams om priset." —

Högst smickrande.

I ett giftermålskontrakt, som häradshöfd. J—g.
pprättade åt en bonde, brukade han, sedan han i
era punkter afhandlat brudens andel i boet m. m.,
ill slut för ombytes skull detta uttryck: "Ofta be-
ärde brud.»

Profet och Prevet.

På ett läsförhör tillfrågades en bondpojke af
resten "hur många profeter finnes det? — "Vi

ha inga," sade pojken, som i stället för Profet hön
prevet, "vi s—a hemma öfver stång." —

Det var ej så illa menadt.

En bonde kom till doktor A. i Eskilstuna oc
bad honom fara ut och ordinera något åt hans dot
ter, som ej mådde riktigt väl; och hvilket efte
hans förmodan kom sig deraf, att hon "var i väl
signadt tillstånd." "Hur länge har hon då varit
detta tillstånd?" frågade doktorn. — »Åh, ungefä
se'n den nya pastorn kom hit,» svarade bonde
helt oskyldigt.

Ett sätt att komma upp i verlden.

Kyrkogården i Upsala är vanligen, under de
vackrare delen af året, stadens promenadplats; ma
spatserar gångarne fram och tillbaka och läser p
de många grafvårdarne. F. med sällskap hade stan
nat framför landshöfd. Wetterstedts, ofvantill pryd
med en grön porfyrurna. Någon bland de säll
skapande frågade hvad urnan skulle betyda. „Jo,
sade F., »det är att visa, huru en kruka kan kom
ma så högt, bara hon förstår att göra sig grön."

Treflig composition.

S*, en musikälskare och kompositör, gifte sig me
en mamsell Emilie Moll, men upphörde efter bröl

ppet med sina kompositioner. Några af hans vän-
r träffades tillsammans; en af dem frågade om
— icke komponerat något nytt stycke. „Åh
j," svarade en annan, »*han har bara satt en li-*
stump i e moll!»

Svar på tal.

„Brukar du ofta kyssa hustru din?» frågade nå-
n en bonde. »Jo, i a—li åg,» svarade den sed-
re.

Tvenne slag af villhjernor.

Man har kommit öfverens att i stafningssättet
ra skillnad emellan manliga och qvinliga villhjer-
r, på det sätt att det första slaget stafvas *vill-*
erna och det sednare *vill-gerna.*

Otäckt!

En skådespelare vid namn B., som hade det fe-
att vara något glömsk af sig, sade en gång i
äldre komedi: "Mina vänner, låtom oss lemna
der feta . . metafysiska sakerna å sido!"

Hvarför inte?

En annan skådespelare vid namn H., bekant för
t olyckliga spel, fick en gång af publiken mot-
ga en något obehaglig hyllningsgärd, nemligen en

på theatern inkastad galosch. H. upptog galoschen och gick lugnt ut. Tillfrågad af den vredgade föreståndaren hur han så kunnat bära sig åt . . svarade H.: "Jag spelade som vanligt, jag — herr direktör . . . men kanske jag finge gå in en gång till, så kunde jag få maken till galoschen!" . .

Ädel vrede.

En annan skådespelare, också vid namn H. . gjorde en gång med sin fru och de öfriga kamraterna en ångfartygsresa. En af kamraterna hade fått sin plats i hängmatten ofvanför den der H. med sin fru tagit plats. Frampå natten hördes H. . till de omkringliggandes stora förlustelse ropa till sin *öfverman*: "Det är ta mig fan svinaktigt af dig L. . . att spotta Hedda i synen, medan jag tröstar henne!!"

Misstag.

Den aflidne skådespelaren S., som enskild man bekant för sina mustiga anekdoter, sade en gång i en mindre komedi, der han spelade trädgårdsmästare: "Ja nådig herre, just som han klef opp på muren, så gaf jag honom ett skott i rö . . . ryggen!"

Dito.

Den förr omnämnde H. som fick galoscherna

pelade i en tragedie en härold som skulle bringa
n död konungs lik in på scenen . . En spefogel,
lacerad i luckan, sufflerade H. genast vid inträ-
et, så att denne började: „Jag bringar lingens . .
ungens lik!" . .

Stackars Paris!

När franska revolutionen 1848 utbröt, talade man
lerom i alla sällskap . . Ett fruntimmer, som vil-
e tala franska, sade en gång i ett sällskap följan-
le: »Gudbevars ifrån att vara der, när hela sta-
len är i »situation!" . . "

Presentation.

En herre, som på gatan råkade att blifva skuf-
fad utaf en annan, röt till i vredesmode: „Ser ni
nte att det är jag, nöt!" — „Jag vill visst inte
lisputera," sade den andre, i det han helt lugnt
gick sin väg.

Likheter.

En herre funderade om icke vid den sista sol-
förmörkelsen månen skulle komma att lysa just när
förmörkelsen var total. „Det kan visst hända,"
svarade en spefågel, „ert hufvud har alltid haft
solförmörkelse, men der är ändå månsken."

Under.

Då ett fruntimmer en gång i ett sällskap, der man lekte understol, liknade sig vid ett värdshus, undrade en herre: »huru många främlingar som gästat i det värdshuset, sedan det första gången öppnades?"

Tuppen.

En ung flicka, som i ett sällskap spelade kille, tyckte det vara litet för ekivokt att säga: "cucu står", hvarföre hon i stället då hon fick nämnde kort, mycket blygsamt läspade: "tuppen står!"

Upprigtigt.

Ett visst yngre fruntimmer, just icke kändt att vara någon Lucretia, ämnade sig opp på en subskriberad bal, der endast „bättre" damer skulle äga entrée. Då någon föreställde henne att detta inte gick an, svarade hon: „Kors gudbevars, jag är väl inte någon *jungfru* heller!"

Eldsvåda.

Vid ett af borden i en värdshussal satt en äldre herre och läste tidningarne. Hastigt kommer en person in i rummet och ställer sig vid brasan i kaminen för att värma sig. När han stått der en

und reser den äldre herrn sig opp och frågar
lt lugnt: »hvad heter min herre?" — »Jo mitt
mn är Anders Lund," svarade den andre.. „Nå-
l herr Anders Lund, er frack har brunnit en
art!" — sade den gamle och gick.

Omdöme.

En gammal man sade i ett sällskap, der man
lade om hustrur i allmänhet: »Det är för besyn-
rligt med hustrurna, när de äro nygifta får man
te ro för dem om nätterna, och när de bli gam-
så är det samma förhållande om dagarne."

Otur.

I ett ungkarlssällskap talade någon om ett ga-
nt äfventyr, som säkert inte slutat så bra, eme-
n talaren tvärtystnade midt i berättelsen. . Då
n efter flera uppmaningar ändå inte ville fortsät-
, sade en af de närvarande: »Hela saken är den
t bror B. höll på att åka med *bakskjuts*!"

Beklagligt.

Då ett fruntimmer af *visst* slag tillfrågades huru
ärerna gingo, gaf hon följande naiva svar: „Det
inte värdt att vara en ärlig . . . a nu för ti-
n, ty det finnas så många som fuska i handt-
rket!»

Misstag.

En mor sade på en bal till sin unga dotter: "Håll noga ordning på danserna, Amelie lilla, och var inte så fri utaf dig, ty herrarne kunna lätt komma i p. . . . kollision, ville jag säga!."

Tröst.

En flicka som blifvit öfverraskad i badet af en ung man, tröstade sig med att han ingenting kunnat se, emedan hon genast vände honom ryggen!

De starka tagen.

En bonde i en socken nära Stregnäs yttrade en gång till sin själasörjare, med hvilken han tvistade om beloppet af en likstol: "Ja här göres tre starka tag i verlden: 1:mo När vår herre tar bonden; 2:do När presten ta'r kon och 3:o När fan tar presten."

Stormväder.

Framlidne Amiralen v: Stedingk syntes på sin ålderdom högst sällan på hofvet. Då han derföre en gång infann sig der vid en féte, ansågs detta så ovanligt, att en näsvis hofman, genast vid hans inträde i salongen, kom emot honom med utrop:" Nå hvad i Guds namn blåser nu för väder, efter vi få se ers Exellence här?„ — Jag vet just inte hvad

ind det är, "svarade gubben," men jag ser här är torm, emedan så många vrak drifvit ihop."

Supliken.

Framlidne prosten Klefverström på Tjörn († 1805) var ett lustigt hufvud och känd för sina originella, icke sällan grofkorniga infall, dem han sparade lika litet på predikstolen, som i sällskapskretsen. Då han engång erinrade församlingen om det vanliga högtidsoffret, slöt han sin offerbegäran med detta märkvärdiga impromptu:

"Tjörn och Mjörn
Klöfvedal och Walla, *
Offra skolen J alla!
Dran hit med plåtarne hvita,
Annars vill jag i er sk—a!"

På det råa folket i nämnda församlingar gjorde detta infall en så god verkan — efter berättelse— att följande Söndag blef Klefverströms indrägtigaste offerdag.

Fin Näsa.

Då den bekante prosten H. G. Gädda i Nafverstad en gång predikade i annexen Mo, möttes hans näsa af en mindre behaglig lukt, såsom ofta är fal-

* Trakter och Socknar i Tjörns pastorat.

let i landskyrkor. Prosten fnös, knöt näfven åt en i kyrkan sittande bonde och ropade i vredesmod: "fy tusan dj—r, det kommer ifrån dig, Per Olsson i Grimland; jag känner igen det, och gör du så en gång till, så säger jag ditt namn inför hela denna Guds församling."

Håll till godo.

En hårfrisör stötte i brådskan till en gammal aktningsvärd officer; — men i stället att ursäkta sig, sade han blott: "carambolage." Gubben gaf honom en kraftig örfil, så att han föll i rännstenen och sade endast: " — och gjord boll". —

Ett "Mellan-fyra-ögon."

En enögd herre, som hade en enögd betjent, gifte sig. Om aftonen, då bröllopsgästerna hade aflägsnat sig och det unga äkta paret var allena i brudkammaren, ringde herrn på betjenten. Johan infann sig. "Kom in, Johan, och blif hos oss en stund: jag önskar tala vid min hustru emellan fyra ögon".

Moderskärlek.

En yngling skulle lida straff derför att han hade slagit sin far. Modren förbarmade sig öfver honom och bevisade inför domstolen att icke den föro-

lämpade, utan Abboten i nästa kloster vore hans far.

Litet af hvarje.

En student, H**, i Upsala begärde utaf sin älskarinna ett hårsouvenir. Han fick också tillstånd att sjelf klippa ett sådant af henne; men som hon tyckte, att han tog för mycket af en och samma lock, sade hon: "tag nu litet på ett annat ställe också — —."

Förbjuden frugt smakar bäst.

En ung man hade en tid bortåt hvarje afton besökt en flicka, och var icke obelönad för sin möda. Men flickan började frukta för synliga följder, och frågade om han icke snart tänkte gifta sig med henne. "Hvar skulle jag då tillbringa mina aftnar så trefligt, som hittills?" var hans frågande svar.

Hade man orätt?

En viss person kom till en svarfvare, hos hvilken han några dagar förut köpt en tobakspipa och utbröt mot honom i följande ordalag: "Hör ni, min herre, hur kan ni sälja sådan här miserabel strunt! Hela verlden säger *att jag har fått ett dåligt hufvud!*"

Hon tog sig sjelf.

Förr i verlden, då steken skars vid bordet, hände vid en måltid att en ung man, vid namn A . . . . fått till bordsgranne till höger en gammal, ogift tant, U. R. — Af artighet erbjöd sig A** att skära för ett stycke till åt tanten; men denna tackade med de orden: "Jag tar mig nog sjelf!" Då hviskade A** åt sin granne till venster: "Det lär, min själ, ingen annan göra't."

Ett sorglustigt sjukdomsfall.

Kaptenskan Å. . beklagade sig en gång i kretsen af sina vänner, öfver att hennes man var så sjuk.

— Det var beklagligt det, söta du. När insjuknade han?

— Jo, tänk dig, min vän, så förfärligt: sängtaket föll härom natten ned och slog honom i — ryggen.

Prosit!

En gosse af omkring 10 års ålder gick bakom en annan, som var ännu yngre. "Näsduken hänger ute för dig," ropade den förre spefullt. — "Nej, det är för dig, han hänger," återtog den andre, "kom och snyt dig!"

Svar på tal.

Ett fruntimmer frågade en gång en en ung man, hvarföre lyckan alltid föreställdes som en qvinna. "Emedan hon är så lätt på foten," svarade den tillfrågade.

Godt tillbud.

Vid ett landtparti, der flera unga personer af båda könen voro närvarande, hade en höna, som blifvit skrämd, flugit in i rummet, der man höll på att supera. Der blef naturligtvis ett jagande af alla krafter, för att få ut orostifterskan. En af de unga damerna, som i hettan af jagten föll omkull och dervid fick tag i hönan, ropade till en af kavaljererna: "Skynda sig nu, herr N., medan jag ligger här, och ta' pullan".

Kurage.

En viss skådespelare, Herr A—n, som blifvit strängt men rättvist klandrad uti i en recension, kom alldeles utom sig in på en biljard, der flera af hans kamrater voro närvarande och sade till markören, i det han fattade en queu: "Markör, hvad kostar queu'n?" — "Två banko." svarade denne, hvarpå den förolämpade herrn bröt queu'n i flera bitar och sade sakta till markörn: "Sätt opp den på mig."

Ett stycke dito.

Samme herre kom, efter ett dylikt missöde, inrusande på en källare, utropande: "Kypare, gif mig en biffstek, men så lös som möjligt: *jag måste s[illegible] blod*!!"

Blygsamhet.

Förutnämnde skådespelare svarade på tillfrågan om han sett Börjesons nya skådespel Erik den XIV: "Jag går aldrig på spektaklet, emedan jag ej vill se andra, än som äro *öfver* mig."

Stackars karl!

Ett fruntimmer beklagade sig i ett sällskap, att hon var så matt, att hon hvarken kunde sitta, gå eller stå . . . ." Då är er man verkligen att beklaga," sade en af de närvarande.

Slående bevis.

En katholsk prest, som länge "slagit" efter en ung flicka, hvilken likväl, af rädsla för en multiplicationsaffär, ihärdigt vägrade att gå in på hans förslag, sade bland annat: "Var inte rädd för det mitt barn, det skall tvertom göra din lycka! Jungfru Maria hade aldrig blifvit tillbedd som ett helgon, om hon dött barnlös.

Toujoura visor och smådikter.

"Och Sedan"

eller

Kedjan emellan Amor och Hymen

Jag såg den sköna Aglaë,
Hon var den fjerde af behagen;
Jag studsade, jag blef betagen,
Jag hennes boning forskade,
Jag gick förbi att henne se,
"och sedan"

Jag ofta så den hulda såg,
Ack! Oftast blott en skymt af henne,
Som re'n mig ömt om hjertat låg;
Jag drömde vakande om henne,
Mig tänkte lycklige oss tvenne
"och sedan"

Jag henne fann uppå en bal,
Ej någon stjerna lyste mera!

Jag lät mig genast presentera,
Hon gaf mig bifall till mitt val,
Vi dansade och höllo tal

"och sedan"

Jag bjöds i hennes faders hus,
Bekantskap uppå balen gjordes,
Jag kom så ofta som jag tordes;
Mot mig var hennes blick så ljus,
För mig dess samtal—sällhetsrus.

"och sedan"

Vi glömde himmel—glömde jord,
För oss allt tredje gällde föga;
Vi läste i hvarandras öga,
Men forskningen bröt ut i ord
Och snart bekännelsen var gjord

"och sedan"

Då våren smyckat jorden grön,
Uti berceaun i trädgårdslunden
Vi sutto i den helga stunden
Och gjorde önskan, gjorde bön
Och jag fick första kyssens lön

"och sedan"

Den första kyssen födde fler;
På kullen opp, vid flodens stränder
Vi gingo ömt med slutna händer;
Och se'n när sol'n sjönk purprad ner,
Vi tryckte handen ännu mer.
"och sedan"

Den vår blef sommar—,sommarn höst,
Men samma lågor oss förtärde,
Vi hviskade hvarandras värde,
Vår känsla lånte sinnets röst;
En längtan brann i våra bröst.
"och sedan"

Då svärfar såg vår kärleks höjd,
Han kom och sade "tag ut lysning"
Mig öfverföll en hastig rysning,
Men snart var jag så säll, så nöjd,
Mitt sinne idel eld och fröjd
"och sedan"

Till altaret vi trädde fram,
Den länge re'n förenta flamman
Af formen ändtligt bragtes samman;
Jag njöt min seger utan skam,
Men bruden log, fast ögat samm
"och sedan"

J soffan, smekande hvarann
Vi togo mot gratulationer
Utaf besvärande personer;—
Man bröllops-bordet läckert fann —
Min tanke stod på annat—han
"och sedan"

Då bruden dansats kronan af,
Och fruarne, som bruket ville,
Ryckt henne bort ur jungfrurs gille,
Och ödet brutit hennes staf,
Hon marskalken sitt strumpband gaf
"och sedan"

Hon fördes i min boning in;
Man sakta i alkoven trängdes;
De fruar följde, dörren stängdes,
De flickor tittade blott in—
Och jag—jag tänkte—hon är min
"och sedan"

De gingo bort—jag nyckeln fick,
Då flögo eldar genom själen—
Snart var jag afklädd—största delen,
Jag öppnade och in jag gick,
Hon nedslog ögat för min blick
"och sedan"

En trånad himmelsk—jordisk half,
En dallring mina fibrer spände,
En okänd låga sinnet tände,
Jag ingick i alkovens hvalf,
Den blyga bruden sakta skalf

"och sedan"

Jag nalkades till sängens karm,
Från klädren hastigt friad vorden,
Ett steg — och jag var skild från jorden;
En röfvad kyss mig gjorde varm,
Jag trycktes mot den huldas barm. —

"och sedan

"Finis Coronat opus"

Hor.

Samtal.

Han.

Du skälmska grisett
Så liten och nätt!
Jag genast blir varm
Af tusende lågor,
När jag ser din barm
I svallande vågor.
Så länge, så länge uppå den jag ser
Och anar än mer.

Hon.

Längre ner?

Han.

Hvem gaf dig din hy
Så klar som ett Ny?
Hvem gaf dig din mund
Den rosenderöda,
Der i hvar sekund
Blott njutningar glöda?
Hvem gaf dig den tjusande gropen på kind?
Snart gör du mig blind! — —

Hon.

Stackars „Kind"!

Han.

Och medjan, så smal
Som ungdomlig al,
Och gången så lätt
Som seglet på vågen,
Och foten så nätt
Som axet på rågen.
Förtjuserska lilla, säg hvem dig det gaf?
Att jag är din slaf —

Hon.

Wet jag af!

Han.

Ja, älskvärda barn
Med listiga garn

Du fångat mig just
Blott för att mig plåga;
Du äger din lust
Att skåda min låga.
Men släck den uti din förtrollande famn,
För mig uti hamn — — —

Hon.

Inga namn!

Han.

Jag bad dig ju nyss
Att ge mig en kyss.
Det villande sken,
Som lampan utsprider,
Gör kinden mer len; —
Du ser hur jag lider!
Men botmedel har du, ett doftande land;
Låt mig blott ett grand. . .

Hon.

Bort med hand!

Han.

Hvad tjenar det till
Att gömma du vill
Det som dock skall dö,

Lik blomman om hösten?
Nej, tjusande mö!
Hör längtande rösten. . .
Jag vill lyckliggöra oss båda, vill du;
Så börja vi nu? . .

Hon.

Nu! . . ah! . . nu! . .

Bröllopet i Möllekulla.

Och bröllop det var i Möllekulla gål,
Och efter dess make letas det tål
För hej dirum &c.

Brudgummen var en finer soldat
Me' munna-polsonger, rigtigt parat!
Hej dirum &c.

Brua ho sken i syna som en sol
Och hadd e' granner herregålskjol
Hej dirum &c.

Och körs! hvad den svärmora hade styrat te,
För maken te mat fick aldrig man se
Hej dirum &c.

Lutafiska låg på sölfverfat,
Och hvitagröta kunne göra en flat
Hej dirum. . .

Brännevinet var så stärt som en jell
Och kardemumma va'de lagt på'et lell!
Hej dirum. .

Underli'an smak var det la derpå,
Ty fick man en sup, så ville man ha två!
Hej dirum. .

Och när dä va slut på ätninga lång
Rö'vin di drack, som hette pickladong*)
Hej dirum. .

Och klöckarefar han tog sig ett glas
Och så ste' han upp och tacka för kalas
Hej dirum. .

Men brua ho' skämdes rigtigt 'regalt'
När söm det blef om bruasänga talt
Hej dirum. .

Då sade brudgumma: fälle Stina vell

*) Picardon.

Fast ho ska' låssas schåpa sej, lell
Hej dirum. . .

Och inna man visste olet åf sen,
Raka ho bört med si nya vän
Hej dirum. . .

Och brölloppet stod i hela fyra dar
Men aldrig va Stina rädd för sin karl!
Hej dirum. . .

Ja lefde vi ock te nittanhundratre
Maken till traktat fick allri vi se!
Hej dirum dirum, hej dirum dirum,
Hej dirum dirum, darium!

"*Äkta mannen.*"

Sorgeqväde; efter danskan.

Då du var din, och jag var min, hur hängde
Vårt hjerta ej vid kärleksbördan fast;
Knappt du blef min, och jag blef din, så stängde
Sig lyckans jernbeslagna dörr med hast.

Jag sjöng om glädje förrn du blef min gumma,
Om kärleks eld och om ett himmelskt hopp,

Nu sjunger du i toner, som förstumma
Den bas, som jag ibland plär stämma opp!

Förr'n du blef min, uppå din kind den röda
Stod blygsamhet, och oskuld i din blick;
Nu ser jag blott din kind af vrede glöda,
Se'n du blef min, din englablick förgick.

Ett hopp jag ännu till mitt hjerta drager,
Som du ej sjelf kan hindra tjusning ha:
När himlen hvad den gifvit, återtager
Skall jag instämma högt: Hallelujah!

En historia.

Kanske du vet ej, min värdaste bror,
Hur fader Adam den saken först lärde,
Att älska Eva, vår värdaste mor;
Det är en historia af värde.
Det är en sak, som af alla är känd,
Fast den tillförne ej kunnig är blifven:
Det är en historia af Adam sjelf skrifven,
Och finns blott hos Bacchus uppå pergament.

Adam spatsera' i parken en dag,
För att dess under och herrlighet röna,
Då ibland annat, som väckt dess behag,

Drufvorna glänste så sköna.
Dem uti flockar han drog till en park,
Just der som Kidron begynner att rinna,
Och hur han drog, så fick han förnimma,
Att det blef en arrak så rasande stark.

Rundt omkring viken, lika som gräs,
Sockerrör växte till mång' millioner,
Och just der som Kidron formerar ett näs
Der var ock en skog af citroner.
Adam han var ej så dum som man tror,
Ty då han kände sin törstiga anda,
Lät han alltsammans i floden sig blanda,
Och det blef en punschbål så rasande stor.

Adam, som ej hade glas eller krus,
Börjar ur dyrbara snäckor att supa,
Och hur han pimpla, så fick han sig rus
Och kultra, på Eva framstupa.
Eva hon visste ej rätt hvad hon vill',
Hon fattar man sin om ryggen, kan tänka,
Och huru de skrufva och huru de jemka,
Så lärde de älska; och så gick det till.

Eva hon kände en innerlig fröjd,
Liksom en unger och nygifter flicka,
Hon var med första försöket ej nöjd,

Hon narrade gubben att dricka.
Adam, som gerna åtlydde sin vän,
Drack så han tumla' på vanliga viset,
Så att när paret drefs ur paradiset,
Fanns ej en droppa i bålen igen.

Ansökning.

Min gamla gubbe och min man,
Du är en oförmögen kruka,
Men plågas dock utaf svartsjuka;
Det går i verlden aldrig an.
Jag måste lyda hjertats lagar,
Jag hör naturens ljufva röst:
Tag hjelp på dina gamla dagar,
Nu är min vår, men just din höst.
Allt står hos mig nu uti blomma,
Men hos dig allting vissnadt är;
De bästa käril äro toma,
Ditt träd nu mer ej frugter bär.
Med några famntag, klappar, kyssar
Min själ jag ej belåten är,
Nej, ta' mig tunnor tusan ryssar
Det spisar för en hjertligt kär.
Det går knappt an för en ogifter
Med sådant lappri vara nöjd.
Man läser i de tryckta skrifter

Om ägtenskapets ro och fröjd;
Nej, söta vän, nog kan du tänka
Att jag ej lefva vill som enka
När jag för gifter skrifven är.
Att hetas ha en ägta maka
Men ej få ägta nöjet smaka
När kärlekselden hjertat tär,
Det kan jag ingalunda lida;
Det blir med tiden alltför tungt
Att ha en frusen vid sin sida,
Nej, hjertans gubbe, tag adjunkt!

Förlofvade och Gifta.

Förlofvad gick Adam i lustgården grön,
  Bredvid honom Eva den väna;
Det par var så kärligt, den parken så skön
  Och Herranom skulle de tjena.

De smektes och kysstes i oskyldig ro,
  Anständigt gick allting tillväga,
De svuro för stjernor och måne sin tro,
  Som ännu trolofvade pläga.

De vårvindar sucka i palmernas topp,
  Den näktergal slår sina qväden,
Och fjär'larna domna på rosornas knopp,
  Och dufvorna kyssas i träden.

Från himmelen blicka de stjernor så matt,
Till lugn bjuder sorlande källa
Och månen dem såg blott, medvetande att:
De föllo, de syndiga, sälla.

"Skandalen är arg," konsistorium skrek,
"Den fallna till äkta han tage!"
Och straxt sändes ut, för att sluta den lek,
En engel — med kappa och krage.

Och nu blef det lysning och vigsel utaf,
Och bröllop på vanliga viset,
Men se'n svängde engeln sin flammande staf,
Och körde dem ur paradiset.

Och suckande drogo de — herre och fru —
I ägtenskaps-öknen att vandra.
En kyss sände de emot Eden ännu —
Men kysste ej mera hvarandra.

Förlofvade Jungfru! Trolofvade Sven!
Till brudstolen skynden så varligt,
Förlofningens Eden ej öppnas igen,
Och fallet — det sköna — är farligt.

Försigtighet.

När Lotta skulle blifva fru,
Hon bad sin fästman följa
Och se på nya sängen, ju,
Som skulle båda dölja.
"Nå,„ sade hon till Snickaren,
"Ni har väl gjort den efter måtten?'„—
"Ja, gubevars och stark blir den!„'—
"Men»—sade hon—"min bästa vän,
För all del, gör den stark—i botten.„

Lill' Anna.

Romans.

Anna är den bästa flicka,
Som finns till på jordens rund,
Sedesamt hon synes blicka,—
Ned slår ögat hvarje stund.
Och om hon en karl får skåda
På halfannan fjerdingsväg,
Flyr hon undan hvarje våda
Törs ej lyssna till hans steg!.

Häromdagen såg jag henne
Uti trädgården ändå,
Krypande på händren tvenne

Fram utur en mörk berså.
Och när längre fram jag trängde,
Fick jag se en grann offcer,
Som kom derifrån, och svängde
Stolt sitt svärd på krigsmanér.

Fick hon se en höna värpa,
Säkert hon af blygsel dog,
Blicken skulle hon då skärpa
Och till stek hon hönan tog.
Nog såg jag gå in i huset
Häromqvälln en karl så stum,
Och en stund derefter ljuset
Släcktes i Lill' Annas rum.

Ofta ser man henne vandra
Med en karl, och klädd i flor,
Men det kan väl ingen klandra
Ty den karln är hennes . . bror!
Dygdigare säkert ingen
Dufva på vår hela jord
Lyfter på den hvita vingen
Än hon lyfter . . . tro mitt ord.

Så man sa' i hela staden
Om Lill' Anna hvarje dag,
Men en gång på maskeraden

Blef hon mycket matt och svag.
Ingen tror väl hvad nu hände?
Dygdemönstret, kort och godt
Resan bort till Tyskland vände,
Och dess dygd har skapnad fått!

Nej!

Hvad ser jag i lummiga skogens skydd?
En blomstrande tärna, från hemmet flydd,
Hon hvilar bland blommorna kärleksvarm
Och ynglingen kedjar kring henne sin arm. .

»Ack hör mig du hulda, du ömma mö,
Om du ej vill se mig af längtan dö,
Så låt mig få kyssa din rosenmund!"
„Nej" svarar flickan så häftigt på stund!.

„Och låt mig få kyssa de globers par
Som framsvälla sakta ur sitt förvar,
Som höjas så varma emot mitt bröst .
'Nej" svarar straxt flickan med harmsen röst.

»Låt slöjan få falla för älskarns hand
Se natten nedstiger från himlens rand,
Ej spejande öga vår fröjd skall se".
„Nej"! svarar flickan, "det får ej ske!"

„Farväl då grymma! i böljans famn
Jag störtar mig och hviskar ditt namn"!
»O stanna! stanna! min älskling här,
Jag lofvar allt hvad du af mig begär!"

Så vinner den sluge med hast sitt mål,
Och båda de dricka ur nöjets bål;
Han plockade blommor, han tröttnade ej,
Men flickan ej ord fann att säga "nej".

Underverken.

"Underverkens tid, min mamma,
Menar du att den är slut?"
Sade Julia, i detsamma
Till sitt sofrum hon gick ut.

"Ja, mitt barn," så modren svarar;
"Skall du aldrig klok väl bli?
Allting ju oss uppenbarar
Att den tiden är förbi!".

»Jag min mening likväl sätter
Upp mot din; —ty mamma, märk:
Jag i natt som andra nätter
Tänker göra *underverk*!"

Bondvisa.

Det gick en bonde i grönan skog
När göken började te' gala!
Uppå e' kälke han veda drog,
Men backera di va' så hala,
Så kom e' tös dit och sa: "dra på
Så ska' J se att det fäll ska' gå,
Om inte dona ä' för skrala!"

Och kälka stjelpte, och tösa sa:
"Kors kära far, så dra då opp'en
Och far se'n vackert i backera
Om inte J har fan i kroppen!"
Och bond' han körde, och körde på
Tills svetta börja kring skallen stå,
Och som e' vattenså var droppen.

Till slut så svor han: "Nej fan må ha
Så'nt arbet' för att det ska brinna,
Och hellre vill jag jern fäll dra'
Än dra' i sällskap ve'n mä' qvinna.
Och om ej satan står i mitt sinn,
Så skall jag fälle te slutet in
Uti di stuga lill med pinna!"

Charader.

Mitt *första* sägs när man vill fint uttrycka
Hvad ofta nog *mitt hela* endast är,
Mitt *andra* vara, är för den en lycka,
Som uti huset har en hustru tvär.
Mitt *hela* är en menniska rätt egen,
Ty han skall föra folk på rätta vägen;
Men för ibland så att för hin det bär!

Mitt *första* är kammarn för flickan, när mamma
Ej vill släppa ut henne för att få stamma
Åt väntande älskarn ett hviskande ja,
Mitt *andra*, när m sätts i stället för n-et
Är just det som han mest värderar på henne
Och det som han helst till sitt byte vill ha' . .
Mitt *hela* på sprättarnes axlar ses ligga,
För att uti påsen om medömkan tigga!

Mitt *första* -- o, hur ljuft det rena namnet klingar!
Nog finns dess ägare, men icke öfverallt.
Åt hvarje lastens vän mitt *andra* ångest bringar,
Men fröjd åt den, som gjort hvad dygdens lag befallt.
Mitt *hela* är en skatt — märk det, min lilla vän!
Som lätt förloras kan, men aldrig fås igen.

När ynglingen smyger till flickan om natten,
Så gör han kanhända mitt *första* i hast,
Hon blifver mitt *andra*, när hon fått den skatten,
Och då är hon oftast rätt olyckligt fast.
Såväl uti väta, som torka mitt *tredje*
Plär nyttjas af många, båd' stora och små!
Rätt kinkigt det har sig med fruarnas glädje,
När som man mitt *hela* i huset ser gå.

(Upplösningen å Charaderna meddelas „en annan gång.")

MITT LILLA VINDSRUM.

NÅGRA GLADA MINNEN

AF

„THURE.„

När man är gammal, det vill säga när man får, liksom de gamla kuskarna, gläda sig åt smällen, så är det bra roligt att ur minnets skräpkammare framdraga de gamla luntor, på hvilkas blad våra ungdomsfröjder äro inristade; eller ock, i brist derpå, bör man återse de ställen, på hvilka man då vistades, för att ännu en gång genomlefva den förflutna tiden.

Detta hände mig häromdagen . . jag kom händelsevis att besöka det lilla vindsrum som jag bebodde vid tjugotvå års ålder! Tjugotvå år . . . oförgätliga tid, punschens, sexornas, amouretternas och brorskålarnes lyckliga dagar! Herrliga tid, då man, eldad af sinnets och vinets rus, plockade hvarje blomma som stunden erbjöd, utan att så noga fråga efter om det var en lilja eller en stockros, . . . då man hade lika roligt på en muffbal som i den finaste societet, . . då man tillochmed i den vildaste orgie kunde inlägga en poesie, som förvandlade den till en fest! .

Trefliga tid! då man väcktes ur nöjets drömmar af knotiga björnramars skrapande på dörren, och då deras svärjande basstämmor blandades med mera melodiska suckar från skönare läppar. . . . Allt detta föresväfvade mig som i en spegel, då jag återsåg detta lilla rum, hvars väggar hade kunnat berätta tusende romantiska äfventyr mellan två personer, der likväl alltid en *tredje* spelade den tacksammaste rollen.

Bokhyllan, hvilken liksom grafven slöt i sin famn de mest olika lynnen och karakterer, som i broderlig endrägt sammanförde Horatius och Bellman, Hegel och Paul de Kock, Shakespeare och Apothekaren Riis, satt ännu qvar på väggen lika urmodig och färglös som i mina ungdomsdagar!

Sängen, denne tystlåtne förtrogne, som i sitt sköte burit så många sköna dryader, som sett så många ljufva gåtor lösas, hört så många brinnande suckar höjas . . — sängen, äfven den var qvar! —

Allting var sig likt, endast jag var annorlunda. Dörren till den lilla garderoben stod öppen . . . . jag tittade in der . . och jag kunde ej låta bli att skratta när jag tänkte på huru många gånger den tjenat till gömställe för väntande Danaëer, som icke önskade något högre, än att en Jupiter skulle komma regnande till dem i guld! —

Allt hvad jag såg försatte mig liksom i ett trolleri . . det var liksom om jag i en panorama sett alla de händelser som tilldragit sig i detta rum för ett tjugutal af år sedan . . . jag såg dem dansa förbi mig, dessa taflor, hvilkas åskådande kom mina sista krafter att uppresa sig emot den försvagande ålderdomen; jag såg . . . . .

I.

En glad yngling.

Klockan är åtta på morgonen.

J sängen sträcker sig gäspande en ung man, som, att dömma efter de matta ögonen, just icke tycks hafva tillbragt natten serdeles lugnt. "Klockan är ännu bara åtta"—säger han, gäspande på nytt,—„jag trodde att jag hade sofvit längre. . Hvar är då Marie? . . jaså hon har gått sin väg. . då var det inte underligt att jag fick litet sömn . . . Nånå, det är långt ännu till elfva„—och derpå vände han sig åt väggen. .

Ett friskt och klingande skratt afbröt denna sömniga monolog, och då den unga mannen åter höjde sina ögon, såg han i dörren till den lilla garderoben ett gladt och strålande ansigte som log emot honom. Det var en ung qvinna af omkring tjugo års ål-

der, smärt och liten som en sylfid, men med runda och yppiga former, svart hår och bruna, eldiga ögon.

—Ser man på bara hvad herrn är artig—sade hon, med ett skratt, ännu gladare än det förra,—han inbillar sig att man har gått . . . men ännu inte för han råda sig sjelf. .

—Är du här ännu Marie . . jag tänkte nu att få sofva ett par timmar!

—Sofva, aldrig hör man annat än sofva . . har du inte sofvit ända se'n klockan fyra . . . åh min herre, ni är en afskyvärd sjusofvare, och jag är sannerligen bra dum som nånsin gör mig besvär att hålla er vaken!

— Men kära Marie . . då man inte mindre än. .

—Tyst, otacksamme! . . . jag skall inte besvära er mera —och hon torkade sig snyftande i ögonen.

—Siså Marie,—återtog den unge mannen, i det han satte sig upp,— var nu inte ond längre, utan kom hit, så får jag lugna dig.

—Åhnej bevars! det behöfs inte! .

—Ja, då kommer jag till dig, ty du får inte längre se så der ond ut!—

Och den unge mannen steg verkligen upp, och nu började en jagt som var ganska rolig att påse .

Den unga flickan sprang, vig som en gazell, omkring i kammaren, och ynglingen var å sin sida inte trögare . .

Till slut stupade hon på en toffel som låg bredvid sängen och gjorde en äfventyrlig kullerbytta i densamma . . .

Och, besynnerligt nog, den unge mannen stupade efter . . .

— Nå, låt bli mig, — ropade Marie — låt bli mig strax, eller jag blir ond!

— Nej, nu skall du få betala din elakhet nyss.. vänta bara! .

— Hvad tänker du på . . . Nå, låt vara . . . att tänka på det viset, det tillåter jag inte . . jag skriker bestämt om ni inte släpper mig, min herre!

Men i stället för det utlofvade "skriket' vardt det alldeles tyst i rummet. Hastigt afbröts tystnaden af ett klappande på dörren, hvilket besvarades af den unge mannen med en sakta svordom öfver det olägliga afbrottet.

En hviskande stämma ropade utanföre: "Är du inne, Adolf?"

— Hvad hör jag — sade Marie — det är ett fruntimmer . . hvem är hon . . hvad vill hon? .

— Fördömdt! — svor Adolf afsides, men högt tillade han — det är min gamla tant som kommer för att söka mig . .

— Så dags på dagen? . . ni vill bedra mig min herre! —

— Visst inte, ser du hon är ifrån landet, och der

ä' de vana att stiga bittida opp . . . smyg derföre in i garderoben, och håll dig mycket tyst, ty jag måste låta henne komma in . .

— Bedrar ni mig inte? .

— Nej min engel lilla! ge mig nu en kyss, och smyg dig sedan dit in, men för all del, håll dig tyst, ty gumman är rik och jag får ärfva henne, men hon har mycket stränga seder. —

— Nåväl, det skall också vara för din skuld, som man gör sig allt detta omak . . .

Knappt hade Adolf låst igen om Marie och stoppat nyckeln hos sig, samt insvept sig i en nattrock, förr än han öppnade dörren.

Ett fruntimmer i hatt och kappa inträdde . . Hon kunde vara omkring trettio år, stor och välväxt samt med ett ansigte som kunde vara ganska vackert, såvida inte deröfver hade hvilat ett rigtigt åskmoln utaf vrede . .

— Jaså min herre, — skrek hon redan i dörren — jag träffade er då ändtligen . . .

— Tyst! . tyst . . jag är inte ensam, ni måste tala sakta . .

— Inte ensam, hvem är här då? . .

— Jo en af mina ungdomsvänner som legat hos mig i natt, och jag måste stänga in honom i garderoben för att kunna ta emot er . .

— Ack min gud, om han skulle känna igen mig

— Derföre måste ni tala sakta, . . ty jag har inbillat honom att det var min tant från landet, som kom för att besöka mig . . .

— Narras ni bara inte . . . det är kanske ett fruntimmer ni har instängdt der. —

— Nej, jag försäkrar . . och om ni vill öfvertyga er . .

— För guds skull, öppna inte . . . jag skulle kunna bli igenkänd . . . jag är således er tant — och i det hon höjde rösten, fortfor hon — nå min kära Adolf, hvarför har ni inte varit hos er tant på så länge, det är oförsvarligt af er?

— Bästa tant, jag har inte haft tid . . . mina dagar äro så upptagna . . .

— Men det är inte om dagarne jag väntar er — hviskade tanten, hvarpå hon tillade högt — ni lefver oordentligt, min kära brorson . . jag har hört sägas att ni ingenting gör annat än sköter edra nöjen.

— Det är bara förtal, tante . . .

— Men jag har ju inte sett er på hela fjorton dagar, — hviskade tanten ånyo . . . — efter det som man gjordt för er min herre, så är det oförsvarligt. .

— Men min bästa Amalia . . —

— Ni är en förrädare . . . en afskyvärd menniska och jag borde rifva ögonen ur er!

— Seså lilla tant, var nu inte längre ond på mig, jag skall gerna kyssa er hand och be er om förlåtelse. Och det small verkligen en kyss, men att dömma efter tystnaden derunder, så kan man med skäl tvifla på att den applicerades på handen.

— Ja, det är visst mycket bra, man tror sig kunna försona derigenom, . . men jag säger ännu en gång att det är oförsvarligt att inte besöka mej på så lång tid, då ändå min man varit bortrest. .

— Seså, var nu inte ond, — sade Adolf i det han sökte fatta hennes hand, men som hon drog undan den, så stannade handen i stället på hennes knä.

Men ni är otacksam, och jag förlåter er aldrig . . . . jag skulle ingenting säga om . . . nå! hvad är det för slag?

Adolfs hand avancerade allt mera.

Som han visste att ett fruntimmer lättare försonas med handling än med ord, så fortsatte han under en verklig "egyptisk presttystnad" detta långsamma men icke serdeles tröttsamma avancemant.

— Nå, låt mig vara, min herre! Är det på det sättet ni besvarar mina förebråelser? Men jag har ännu inte sagt er allt, jag har inte sagt att jag hatar, att jag afskyr er . . . att jag . . nå men, hvad tänker ni på? . sluta opp strax, eller . . . .

Adolf gjorde sig emellertid ej brådtom att lyda och fastän den unga frun fortfor att protestera,

så kunde man tydligt märka att motståndet blef allt mattare och mattare . .

Till slut tystnade hon alldeles, ty den logik som den unge mannen begagnade, måtte hafva varit af serdeles vältalig egenskap . . . men det var nu som förr *en*, som icke kunde iakttaga tystnad, . . det lät nästan som om en vagga eller gunga varit i gång . .

De båda contrahenterna inne i rummet hade i sin ifver icke märkt att den åhörande personen i garderoben blifvit allt mera orolig . . men då hon hörde vaggans gång kunde hon icke längre styra sig.

— Jaså, min herre! — skrek Marie i raseri, då hon vidöppnade skåpdörren, och hade för sig en tafla af icke serdeles svårfattlig konstruktion, — Jaså! det är så ni emottager era tanter . . Det måtte vara en hygglig familj som ni tillhör . . . . men vänta, detta skall ni min själ få betala, det lofvar jag er! .

Tanten och brorsonen hade emellertid skyndat emot Marie, och den förra sade, i det hon betraktade henne med gnistrande ögon:

— Hvem är ni, oförskämda varelse . . som vågar intränga hos en ungkarl och på det sättet öfverraska . . . .

— En gift hustru, ja! — afbröt Marie, — men vänta, jag skall väl få reda på hvem ni är, och då

skall jag lära er att låta kurtisera er af en un
karl som tillhör en annan!

— Det är er, — sade frun, i det hon vände s
till den förvånade Adolf, — det är er, odjur, so
jag har att tacka för denna skandal. Men jag ska
hämnas, både på er och på den der tossan!

— Det är för mycket, — snyftade Marie, al
mera uppretad, och i höjden af sitt raseri fatta
hon en viss oumbärlig möbel, för att på ett mind
nobelt sätt afkyla fruns upprörda känslor.

Denna, som såg att hon skulle komma till kort
skyndade mot dörren, öppnade den och tog hasti
reträtt utför trappan . . . Men lik en hämnan
porslins-nemesis flög den "onämnbare" efter henn
och döpte — icke henne, utan en gammal beskedl
bakelsemadam, som just kom lunkande uppför trappa

Frun sprang, Madamen svor, Marie kastade s
på en stol och gret, och Adolf skrattade med fu
hals . .

II.

En beskedlig äkta man.

I första våningen af samma hus, der den lil
vindskammaren var belägen, bodde Grosshandlar
Krukelin med hustru och en sextonårig dotter.

Grosshandlaren Krukelin var en liten korpulen

rödnäst gubbe på femtio år, och alldeles ogement
ik en engelsk dogg af det durablaste slaget. Han
ar en lefvande bierstånka, ett exemplar af dessa
igantiska arrakspipor som i hvarje bit af sin lekamen
ibehålla prägeln af de safter som de gömma.

Hans fru var ett långt och magert fruntimmer,
ned en näsa så hvass som spetsen af en "proben-
euters" fadermördare, och en organ som kunde upp-
ifva de gamla sagorna om trollpackorna.

Agnes, deras dotter, var en fullkomlig motsats
ill detta älskvärda par, och man kunde verkligen
ldrig föreställa sig att af sådana träd blifvit så
ager frukt.

Hvad modrens intensitet beträffade, hade man
erå säkra bevis, men faderskapet hade deremot
ifvit anledning till många speglosor och kalem-
urer af alla mer och mindre qvicka qvickhufvuden
staden.

Man påstod att så vacker kruka aldrig kunnat
ibriceras med herr Krukelins förskyllan, och att
an således till sina öfriga behag äfven kunde räk-
a det af en serdeles frodig, om än något gammal
ufvudprydnad. . .

Men skulle man fästa sig vid sådana småsaker,
å finge man säkert gå ur vägen för hvarannan man
å gatan, af fruktan att blifva stångad.

Vare härmed hur som helst, så var Agnes en

liten fager, rödkindad tärna om sexton år, m
friska och mognade behag, samt ett det allra lil
näpnaste smålöje på den knubbiga kinden.

Hennes mor, sträng, pedantisk och snäsande, fruk
tades af den unga flickan liksom "engeln med d
bart flammande svärdet", och fadrens spirituösa m
aldrig spirituella umgänge kunde ej heller myck
uppfylla hennes anspråk på glädje och munterhet.

Flickan började tyna af. . .

En dag föll det Grosshandlaren in att derom t
la med sin kära hälft, eller rättare sagt med s
fjerdedel, ty, att dömma efter volymen, var han sj
tre fjerdedelar af det hela, fastän han i verklighet
var endast ett kolossalt noll.

Det var vid middagsbordet, och Agnes var d
dagen frånvarande hos en ungdomsvän.

— Vet du Sara, — sade Grosshandlaren i det h
slukade en half köttbulle i ett tag, — vet du S
ra, jag begriper inte hvad som fattas flickungen .
hon ä' alldeles som hon vore förgjord.

— Hur så, jag tycker hon är sig lik, jag. .

— Nej tusan heller . . hon magrar ju och blekn
för hvarenda dag . . det är bestämt någonting s
felas henne. .

— Nå hvad skulle det vara då, — snäste den k
ra hälften.

— Ja ser du, det är just det som jag inte v

ide grosshandlaren mycket förnumstigt i det han
imde en mugg bier. . — men jag har hört sägas att. .

— Att? hvad ä' det nu för dumheter du kommer
ed igen?

— Det är inga dumheter det, kära Sara . . si jag
ar hört sägas att unga flickor bli såder besynner-
ga ibland, när de inte få . . . med ett ord när
e inte ha' någon fästman!

– Hvad i herrans namn säger du? — Tror du
tt *min* dotter skulle tänka på sådant? — utbrast
un med hetta, — hon brås, gud ske lof, på mig
. . och jag har aldrig varit sjuk i brist på fäst-
ian jag!

— Nenej, kära gumman lilla. . .

— Jag har sagt dig att det passar sig inte för an-
ra än arbetskarlar och tåcke der att säga "min
umma" . . man säger: "min hustru" eller "min söta
än" . . kan du aldrig komma ihåg det? —

-- Det sista har jag alltid så lätt för att glömma,
. men ser du jag läste häromdan i en bok att
är flickan blir sexton år så blir hon helt annor-
unda . . . hon får då . . .

— Ah prat! . . det der förstår du inte! . .

— Ja men ser du . . för att nu kunna få flickan
ift med någon grefve eller baron . . . någon min-
re behöfver hon inte ta . . . så tycker jag att

vi borde lära henne spela och sjunga, och tala fransk
och sånt der. . .

— Ja, du sade något, kära Andreas, — gnällde
Sara förnöjd, ty hennes fåfänga kittlades af de
lysande perspektiv, som hennes man visade henne —
det böra vi göra, men hvar ska' vi få tag i någo
som kan lära henne? . .

— Jo si, här i huset bor en ung student, so
kan med det der . . . jag är bara rädd att han för
söker med flickan . . . du vet väl . .

— Dumheter! Min dotter brås på mig, ooh ä
derför allt för dygdig för att låta honom försök
någonting!

— Men ser du, när fan ä' framme. . . .

— Jag vill hoppas att han inte skall komm
fram . . . i morgon dag går du till den der stu
denten och talar med honom, och dermed är de
saken slut.

Och dermed var det slut. Som en tålig kors
dragare böjde sig Krukelin under sin hustrus vilja
och kom nästa morgon klockan 9 klifvande upp ti
vår vän Adolf.

Affären beramades, och det uppgjordes att vå
hjelte skulle fyra gånger i veckan gifva Agnes lec
tioner i franska och musik, på det hon skulle kun
na bli gift med en grefve.

Då vi veta att Agnes var en vacker flicka, oc

då vi äfven genom de första scenerna lärt känna vår hjeltes böjelser och smak, torde det icke behöfva sägas att han med nöje emottog tillbudet. Hans afsigt att informera sin täcka elev i språk och musik var verkligen allvarsam och sann, men inte ämnade han vara emot att äfven få lära henne något annat, mera nöjsamt än fransyska glosor och fingersättningar för pianot.

Det fanns väl också andra glosor och andra fingersättningar, trodde han, — och jag är öfvertygad om att läsaren tror så med. —

Eller huru?

III.

Skymnings-lection.

Sex veckor hade förflutit sedan Adolfs inträde i det Krukelinska huset. Agnes hade redan börjat göra stora framsteg i både språk och musik; hon conjugerade redan verbet "aimer" alldeles felfritt, och vid hvarje lection lät den unge läraren sin vackra elev upprepa: "je t' aime" . . &c. .

Hvad musiken beträffade, så sjöng hon med mycken känsla och precision utur Lucie: "Kärleks milda, ljufva låga," &c. . och exeqverade äfven en bit af "Skapelsen" med klanderfri fingersättning.

Så till vida var allt bra. . .

En afton var grosshandlaren utgången, och de unga voro således ensamna med sina verber och sina tankar, i skymningen. Frun, nog mycket litande på dottern, "som bråddes på henne," brydde sig aldrig om att vara närvarande vid lectionerna.

Agnes satt vid pianot, och man måste medgifva att Adolf var en nitisk lärare . . . ty hans hand lemnade icke ett ögonblick hennes . . . man skulle naturligtvis lära henne känna tangenternas läge; Men allt mörkare blef skymningen, och allt mattare blefvo ackorderna på instrumentet . . . till slut upphörde de alldeles . . och nu tog säkert språklectionen vid, ty i stället för tonernas språk hörde man hviskningar och kanske äfven ljudet af kyssar. .

Om vi varit i den lilla stjernans ställe, som blickade in genom fönstret, så hade vi kunnat se huru Agnes satt i Adolfs knä, huru hennes armar voro lindade kring hans hals, och huru han å sin sida tycktes förbereda allt för segrens stund . . . kanske var den inte långt borta då i detsamma . . .

— Det var hin hvad här är mörkt! — ljöd grosshandlarens röst utanföre, och i det han inträdde tyckte han sig se något hvitt som hastigt försvann.

— Hvad gör ni då, inte kan ni läsa i mörkret?

— Jo, jag höll just nu på, — sade Adolf, som hämtat sig från öfverraskningen, — jag höll just nu på att ge mamsell Agnes en lection i . . i . .

— Nå hvad uti då?

— Jo i harmoniläran . . det vill säga läran om Kontra-punkten!

— Men jag tycker att man skall behöfva ljus till det . . inte kan man annars komma någonstäds, tycker jag!

— Jo bevars, jag var just vid punkten när grosshandlaren kom och störde oss . . . detta studium är högst nödvändigt för musiken. .

— Nå, fortsätt då . . . så har jag mans lust att höra på litet . . . det kan vara roligt att få lära någonting om den der punkten. .

Men i detsamma kom frun in med ljus, och det blef således ingen fråga om att fortsätta lectionen.

Agnes såg missnöjd ut, och sedan man souperat, aflägsnade sig Adolf. Uppkommen i sin lilla vindskammare kände han ingen lust att sofva . . han hade i för lifligt minne lectionen i skymningen, harmoniläran och kontrapunkten. .

"Hans tankar flögo liksom örnar ut,"
och ändå blef det inte bättre . .

Hastigt tycktes han hafva fattat sitt beslut.

Klädd i sin nattrock begaf han sig ned för att ifrån porten kasta en blick ut på gatan. .

Nedkommen i andra trappan tycker han sig höra ljudet af en dörr, som sakta öppnas, han lyssnar, går vidare, snart är han utanför Agnes'

kammardörr . . . han hör ingenting mera . . .

Just som han ämnar gå fram till denna dörr för att lyssna, stöter han i mörkret emot något, han känner för sig med händerna och får tag uti en mjuk och fin klädning. .

"Hvem är det?" frågar Adolf, i det han närmare undersöker hvem det kan vara som han har för sig.

Intet svar . . men man söker inte hindra . . . . man låter saken ha' sin gång.

Adolf lägger handen omkring ett smärt lif, och leder så sitt fynd uppför trappan till sin lilla vindskammare . . och utan att göra minsta motstånd låter den okända leda sig.

Ändtligen är man inne . . då Adolf vill tända ljus, känner han en mjuk hand läggas i sin, och en ljuf röst som han tycker sig igenkänna, hviskar: "tänd inte"!

Adolf hörsammar kallelsen . . man sätter sig bredvid hvarann på soffan . . Adolf trycker eldigt den lilla handen, och då den icke drages tillbaka, blir han allt djerfvare och djerfvare. .

Först får Adolfs hand endast leka med en liten förtjusande fot, men steg för steg framtränger den uppeldade fienden . . . och om några ögonblick är försvararen fallen och segrens ögonblick inne!

Men låtom oss draga en slöja öfver detta mo-

ment af historien . . . det finnes ögonblick, då pennan är för svag att måla det, hvartill endast inbillningens pensel äger de erforderliga färgerna, det finns ögonblick af sällhet, för hvilka ett fattigt språk ej har några ord. .

Men nog tycktes dem båda i detta ögonblick den lilla vindskammaren bättre än ett furstligt palats, ty vindskammaren ägde hvad kanske palatset alltid saknat: två lyckliga hjertan!

IV.

Ett Slut.

Ett par år hafva förflutit . .

Studenten i vindskammaren har nu blifvit förvandlad till Notarien som hyrt sig en våning af åtta rum och kök . . en notarie som gjort ett rikt gifte . . . som blifvit en man i staten. Sedan han ärft sin svärfar, den rike Krukelin, som en dag så hastigt svāljde en kortlett att han satte lifvet till, . . har den unge mannen inga björnar mer som väcka honom om morgnarne . . Men har han också samma glädje, samma njutningslust som förr? —

Nej, jag tror det inte . . Hvad han saknar sitt trefliga vindsrum . . sina små lättfotade vänner — sina glada stunder och sina toujoura ögonblick i vindskammaren!

Nu har han en hustru, som blifvit kokett och elak, en svärmor, som dagen om söker att göra henne ännu värre . . . och dessutom den förfärliga misstanken att vara, icke lagerkrönt, men ändå — Hvad skulle han väl nu göra? möta lika med lika? . ja visserligen . . .

Och ännu en gång stod han lyssnande i porten, ännu en gång kom der ett qvinligt väsen, men icke samma sköna, etheriska gestalt som för ett par år sedan . . utan en varelse af långt mera jordiskt slag . . .

Det var i mörkret som detta skedde . . utan att tala ett ord begåfvo de sig upp till den lilla vindskammaren, och då ljuset tändes efter en halftimmes förlopp, fann mannen i sina armar hustrun, och båda skreko till af förvåning, ty de hade icke väntat sig denna tête-a-tête.

— Förlåt mig, jag trodde inte att det var du — utropade den falska, och vid detta utrop förvandlades vindskammaren för honom till ett helvete . . .

Han skyndade sig derifrån . .

Det var således bevisadt . . han var sjelf eller skulle snart bli delaktig af hämnden, denne man som förut sjelf biträdt ödet med att pryda så många äkta män . . Han skulle nu sjelf få känna hvad det ville säga att se sig utskrattad, förlöjligad, tvungen att böja sig då man passerade genom en dörr . .

Det går säkert en "Nemesis divina" genom verlden!

. . . .

Och se'n återsåg han ej sin vindskammare förr än i dag!

Men nu äro håren grå, nu är hjertat kallt, nu hafva lidelsernas och passionernas sista dyningar stannat vid stranden . . . en täck mund, ett par blixtrande ögon, en svallande barm kunna icke mer locka den gamle att le . . . gracerna skulle endast skratta åt gråhåringen, om han med sin skrumpna hand ville smeka deras blomstrande behag.

Jag är den glada ynglingen som bodde i vindsrummet och jag har aldrig så väl som nu insett det sanna i den vers jag skref på fönsterposten, i min ungdoms och min glädjes dagar:

"Njut lifvet då pulsarna glöda ännu
Och plocka hvar ros som dig lockar,
Ty blixtsnabb är njutningens timma ju
Och aldrig du mera dem plockar!
Bryt säll i ditt vindsrum hvar eldig ros;
Snart är både kraften och viljan sin kos. —

Behöfver du mera för att vara säll
Än detta, som vinkar förtroligt? —
Ditt bo som dig sluter i fredlig qväll

Till famnen, och bjuder på roligt — —
Din flicka, som sträcker sin runda arm
Och bjuder dig till sin svallande barm!

"Den tiden skall komma, då du ej kan stå
Som förr i förtjusningens lunder,
Den tiden skall komma, då det ej kan gå
Ditt lif, rikt på sällhetens under!
Njut derför och lef och svärma min vän,
Du vindskammarns tid får aldrig igen." —

Och derpå gick jag min väg, med fast föresats att förtälja hurudan jag var i min tjufpojkstid, andra tjufpojkar till skräck och varnagel!

PARIS.

FORNGREKISK SAGA

I TRE SÅNGER.

I.

Gudinnor tre i Olymp det fanns,
Så sköna som himlens dager;
En karl kunnat mista all sin sans
Att se en tärna blott hälften så fager.

Fru Juno hade den högsta rang,
Hon kallades gudars moder,
Dess stämma hade metallens klang
Och majestätisk och präktig hon stod der.

Och svartsjuk hon af naturen var,
Om man får tro på malisen;
Men också Jupiter, gudars far,
Ej alltid troget satt hemma vid spisen.

Den andra, Pallas, var Amazon,
Bar hjelmen på lockigt änne;
Säkert „qvinnans emancipation„
Som stifterska får titulera henne.

På brynjan dock två kullar af snö
Motsade de hjelterykten;

Men Pallas svor att förblifva mö
Och hvar kurtisör dref hon bums på flykten.

Den tredje Cupidos mamma var,
Den förtjusande, ömma Venus,
Hon kunnat locka en rå barbar
Bums att dyrka „femininum genus.„

Venus var klok som hon var skön,
I toalett had' hon bästa smaken,
Ty hon visste af många rön
Att qvinnan segrar som lättast . . . . naken.

Och intet fängslade hennes barm,
Ingen slöja de blommor täckte!
Alltid älskande, öm och varm,
Nöjets bägare alla hon räckte.

En vacker qväll var det assembléc
Uti Olympens präktiga salar,
Damerna drucko sitt kära the,
Männerna åter punsch, — den hugsvalar.

Men en käring der uppe fanns —
Sådana finnas i hela verlden,-
Djupt hon sörjde sin skönhetskrans;
Tiden den tagit med sig på färden.

Eris hette det gamla troll,
Och hon tänkte: Ni gör spektakel

Af min ålder, — mitt herrskap, håll!
Jag skall betala med ett mirakel.

Sagt och gjordt, fort hon kastar in
Uti salen ett gyllene äpple,
Rödt och vackert som en rubin,
Och man såg damernas rosenläpp le.

«*Åt den skönaste*„ skrifvet stod
I brillanter på gyllene skalet:
Junos kind blef så röd som blod;
Kanske hon tänkte . . . uppå förtalet?

Pallas öga djert blixtrade,
Säker om segern hon sig trodde,
Venus helt oförmärkt rodnade,
Vinka' åt Mars, som omkring sig glodde.

Der blef klamamus af sjelfva hin,
Damerna grälade som gardister;
Jupiter fåfängt tog herrskaremin
Skrek: »Halts Maul!„ så mörk och bister!

Svårt det är att nedtysta mund,
På en mängd med pladdrande qvinnor,
(Det se vi dagligt på jordens rund,)
Hur mycket värre då på Gudinnor! . . .

Venus ändtligt hof upp sin röst,
Sade skenheligt: „Hvad det smärtar

Högt mitt älskande, ömma bröst,
Att så den ena den andra svärtar.

„Jag vill ej säga *så precist*
Att *jag* den skönaste är i laget,
Men jag vet medel att få vår tvist
Afgjord riktigt och det uti draget:

Ibland cedrar på Libanon
Går en herde och vallar getter,
Paris han heter, är kungason
Och honom till domare jag utsätter.

„Han må dömma emellan oss
Tre, hvem som skall det äpplet vinna;
Låt oss utsläcka vredens bloss
Och vår rang främst af allting besinna.„

„Tag mig tusan bomber och krut!
Bra!„—skrek Mars och slog hand i bordet;
Jupiter sade: »Lymmel, vet hut!
Än är det jag som för härvid ordet!

„Det må ske så som Venus sagt
Och se'n basta med hela grälet!„
Dermed var allting i ordning bragt
Och man drack för „högsta befälet.„

II.

Men Paris gick sorgsen i dalarnes djup,
Sjöng solo och kika' på månen,
Han önskade säkert att han fått en sup,
Men spriter ej funnos gudslånen!
Blott vatten man drack, och den varan är tunn,
Det syns nog uppå dem, som nu dricka brunn,
Hur magra de blifva i synen.

Han vallade hjorden af getter och får
Och manade på dem med påken,
Han hade det vackraste lockiga hår
Var ledig och smal som „hin håken.„
Men tungt var hans sinne, hans hjerta det slog
Och detta go' vänner begriper man nog:
Han hade nyss fyllt sina nitton.

Och aldrig det fanns väl på jorden en dal,
Så fattig på vin och på qvinnor;
Då kan man väl tänka sig ungherrens qval,
Som aldrig fick skåda herdinnor.
Han längtade efter en svallande barm
Och blott för en kyss han med glädje så varm
Gett hälften af getterna sina.

Han drömde om kärlek båd' nätter och da'r,
Tilldess han blef blek utaf trånad . . .
Om det varit *nu*, hade han, stackars karl,

Fått lystmäte uppå en månad;
Men måtta ej finns på vår tragiska jord,
Det är hos oss alla ett obekant ord,
En smädskrift om menniskoanden.

En morgon helt sorgsen satt vår ungersven
Och gnolade uppå en tufva:
„Välkommen, o måne! min åldrige vän„,
Och tonerna flöto så ljufva;
Men getterna höllo bland bergen sitt ras,
En bock stod på afstånd och bräkade bas
Till Paris' gråtmilda kupletter.

Då bäst som det var kom der ned på en sky
En qvinna så skön och så herrlig,
En krona upphöjde den grannaste hy
Och Paris såg det så begärlig,
Hon hade ett gyllene äpple i hand,
Steg rakt fram till Paris och spände ett grand
Sitt öga i herden, som rodna' . .

»Min gosse — hon sade — „stor ära dig sker
Bland dödliga bäst är du lottad;
Ty Juno den höga till dig stiger ner,
Af elaka tungor bespottad.
Här ser du ett äpple, och det skall du ge
Åt den som är skönast; vi äro blott tre,
Som kifvas om äran, förstår du.

„I rappet så kommer väl Pallas kanske
Och se'n kommer Venus, det stycket,
Besinna blott hvad jag till lön dig kan ge,
Ty vet jag har makt öfver mycket.
Jag lofvar dig riken och ära och gull,
De stoltaste kungar ska' falla omkull
Och tillbedja dig som den förste!

„Du skall blifva herrskare öfver allt land,
Som finnes på hinsidan Euphrat;
Ty du kan begripa, jag vill lägga band
På speglosor och uppå kär'ngprat.
Kom, kyss mig min gosse, tänk på hvad jag sagt,
Ty ej alla dagar man erbjudes makt
Och kyss utaf himmelens drottning»

Och Paris stod der som en skolpojke trög
Och rodna' och ideligt stamma!
Men kyssen han fick och fru Juno hon flög
Till himmelen opp i detsamma. —
Och Paris förbluffad, stod qvar der en stund
Och tänkte, sig slickande snålt omkring mund:
„Den kyssen, den smakade fogel!„

Men som han bäst drömde, han hörde ett brak
Af vapen, som ljudeligt klungo,
Fram kom der en mö så beväpnad och rak
Och getterna skreko och sprungo

„Aha„ — tänkte Paris — „det är numro två,
Nu kanske jag åter en kyss kan mig få,
Det der var ett ypperligt äpple! . . .„

„Min vän„— sad' den sköna — „du känner mig väl?
Jag Pallas är, eller Minerva,
Gud tröste din kropp och din fattiga själ,
Om du ej vill låta dig värfva!
Mitt äpplet skall blifva, ty *skönast* jag är
Och *dygdigast* äfven — men intet besvär
Jag vill du skall hafva för intet.

„Jag lofvar dig, att du skall blifva en stor
En ooumkullrunkelig hjelte
Och osårbar äfven; ty jag af min mor,
Fått ärfva ett ypperligt bälte;
Det bältet jag ger dig, och aldrig en strid
Skall kunna dig krossa, det blifver dervid,
Betänk nu, och släpp ej din ära!

„Då skall du ej längre i dalarne gå
Och ständigt bland getterna våndas,
Men rykte som fältherre skall du då få
Lik Hannibal, Epaminondas. —
Farväl nu min vän, jag skall ut uppå håll,
För att piska opp både jättar och troll.
I morgon jag träffar dig åter!„

„Men,„ stammade Paris — „min värdaste fru!„

En kyss som kontrakt uppå saken!„
„Hvad!„ ropade Pallas — „du yrar väl du,
Ty aldrig jag förr hört på maken!
Än ingen har kysst min jungfruliga mund!„
En örfil hon klatschade Paris på stund
Och gick se'n med högburen panna.

Men Paris i ilskan båd' grina och svor
Och kramade kinden med handen:
»Nej förr ger jag äpplet åt gudarnes mor
Än åt den der eldfängda branden.«
Så mumlade Paris och gick till en lund
Att der invid källan sig taga en blund
Och drömma om örfiln och kyssar.

Men ack! invid källan der mötte en syn
Så herrlig hans eldiga öga:
Der satt en gudinna, nyss stigenur skyn,
De rundade föttren att löga!
Och Paris, den skalken, med eldigt begär
Han fästade blicken än här och än der
Och underlig blef han till sinnes.

Han såg tvenne ögon, hvars blick var så varm,
En mund, som lik morgonen glödde,
En glänsande skuldra, en svallande barm,
Som himmelska aningar födde.
Han såg väl än mera — och aldrig så skönt,

Af rosor och liljor hans öga belönt,
  Fått skåda en syn såsom denna.

  Den sköna fick sigte på Paris, och flög
  Med rodnande kinder tillbaka;
  Men herden, som annars var iskall och trög,
  Ej nu hade kraft att försaka.
Han kastade sig uppå knä vid dess fot
Och stammade: "O! tag min dyrkan emot
  Och flykta ej, himmelska sköna!»

  Blott suckar den sköna upphäfde till svar
  Och räckte sin hand åt vår herde,
  Men mer ej behöfdes och snart som en karl
  Att kyssas — med mera han lärde.
Han kysste så eldigt en blomstrande mund
Och kärleken ingick med våren förbund
  Och sänkte bland blommor dem neder — — —
  — — — — — — — — — —
  En lång stund derefter med kinden i brand
  Satt Paris vid sidan af henne,
  Han tryckte så ömt hennes mjellhvita hand,
  De syntes så nöjda de tvenne.
Men då sade Venus: "Mitt ärende var
Att bedja dig taga den svagas försvar
  Och kullkasta afundens ränker.

  «Besinna hvad lycka du njutit hos mig,

Det händt ej bland dödliga många,
Jag lofvar dig att på din herrliga stig
Den skönaste mö du skall fånga
Och ständigt den sällhet du njuta skall få,
Som jag här vid källan har visat dig på,
Om äpplet åt mig du vill gifva.« —

"O, skönaste Venus,« — sad' Paris så ömt —
"Du får det, och ej någon annan! — —
Men har denna sällhet då icke jag drömt?
Det svindlar ännu uti pannan.
Hvad röra mig riken och segrar och gull,
Blott kärlekens bägare svallar så full
Och jag får ur bägaren dricka?" —

"Haf tack"! läspar Venus, och räcker sin famn
Ånyo mot brinnande herden.
Och sedan med äpplet mot himmelens hamn
Hon styr triumpherande färden. —
Men Paris han hoppar af glädje minsann,
Och säg mig, o yngling, om du ej som han
Valt *nöjet* i stället för *rykte?*

III.

Men i Olympens sal
Man ställde till en bal,
Att segerfesten fira.
Der ställdes bord i ring

Och Hebe sprang omkring
Att lägga kort i ordning till en vira.
Se'n tog hon fram en skål
Och redde till en bål
Af arrack och af vatten.
Så gjordes dito en,
Men den var mera klen
Och skulle drickas längre fram på natten.

Bror Bacchus profvade
Hvar bål och smackade . . .
Han var så röd om näsan.
Bäst Hebe gick så stolt,
Så gjorde han en volt
Af näsvis art,—ty flickan börja snäsa'n.

Apollo i en vrå
Satt bara och såg på
Och plinkade på lyran.
Mars gick blott och slog dank,
Ty han var torr och pank
Och såg i andanom ren „sjuttifyran„.

Merkurius stal konfect
Och svor att blifva „knäckt„
Så bra som någon annan.
Vulkan så svart som sot,
Han blickade med hot
På Mars och tog med handen öfver pannan.

De nio muserna
De gjorde granna "pas„
Och sjöngo sina driller. —
Med ett förfärligt gap
Vid dörr'n satt Aeskulap
Och gjorde i ett fat — Rhabarberpiller.

Cupido red på käpp
Och Hymen hängde läpp,
Han tålde ej sin broder . .
Och Gratierna tre,
De drucko fläderthé
Och greto genom snufvan stora floder.

Pluto och Herkules
De gissade på „Äss
Och dam„ — om två dukater;
Men då steg Jupiter
I salen in „på herr„
Och satte sig på thronen så kavater.

Han tog sig en pris snus
Och började burdus
Att svära öfver sölet;
Men stillades dock lätt,
När Hebe, smal och nätt,
Bjöd honom smaka på det nya ölet.

Men åter uppgick dörr'n

Och stolt liksom en örn
Skred Juno in i salen, —
Derefter Pallas kom
Och sedan småningom
Venus, Diana — och så börja' balen.

Polketten och en Vals — —
„Polketten, hvad befalls?„
Ja det är dagsens sanning!
De speltes genast opp
Af Pan och all hans tropp,
Som buro horn uti en brokig blandning.

Bredvid dem stod Neptun
Och blåste i basun,
Så att det sjöng i salen . .
När dansen slutad var
Stod Hebe upp och bar
Till Jupiter den rågade pokalen.

Och herrskar'n tömde den
I botten, hosta' se'n
Och började att tala:
„Var tysta der, seså
Nu ska' vi börja på
Att tänka uppå äpplet det fatala!„

Hvem af er damer tre
Är nu den segrande?

Hon stige fram till thronen!
Ni har väl varit re'n
Hos getavaktaren
Och lagt ut snaror för den lazaronen?„

Och Venus med behag
Steg fram, sad': „det är jag
Som gyllne äpplet vunnit!„
Af harm blef Juno blek
Och eldröd Pallas skrek
„Hon har intriger mot oss båda spunnit.„

Der blef ett bryderi,
Man tog hvar sitt parti
Och skrek der om hvarannan.
På riksda'n här hos oss
Man visst ej värre slåss.—
Cupido blåste lergök, galenpannan!

Men Jupiter blef arg
Och, ilsken som en varg,
En blixt på dem han slunga,
Och tyst i salen blef,
Ty ljungelden beskref
Ett brännsår på hvarenda qvinnotunga.

Att blixtra är en kur
Rätt präktig, eller hur? —
Hvad tycks er, äkta männer?—

Dock hatet dog ej bort,
Det vexte innan kort,
Och verlden verkningarne deraf känner.

Ett krig, ej annat halp,
Och derigenom stalp
Till slut det arma Troja.
Men ännu mången gång
Det blir nog bråk och bång
I verlden, blott genom en papegoja.

Ty Paris öfvade
Sig uti kyssande
Och röfvade Helena. — —
Men Paris och hans män
Ä' döda längese'n
Och sagan kan väl ock ett slut förtjena!

Pris: 16 sk. Bco.